

Småland
M. H.
Härland
1929

= 2674 - 1928 Bengt Söderberg
Ber. av Petter Johan Söderling
Härland

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

-----1.
1

Faen visar sig.

Det var i Urshult. En bonde, som hette Markus hade en here, som inte brydde sig om någonting utan bara gick där och slog dank. Så en dag kom det dit en fattig torpare, som ville köpa lite råg. Men bonden nekade honom, och han fick gå. Men när han hade gått sa sonen till honom: "I är inte rädd för faen far!" För se han var ömhjärtad och tyckte, att det var synd om torparen. "Om I finge se 'an, bleve I inte rädder då heller tro? sa

Faen visar sig.

sonen. Och han tog en nål och borrhade ett litet hål i fönsterblyet, och då kom "den lille grå" inkrypande genom hålet. Men då fick torparen sin råg, och det ögonblickligen.

När det sen kom ut i socknen, kom folk och ville, att han skulle hjälpa dom med litet av varje. Men han gjorde aldrig något mer, utan han svarade dom bara ~~att~~, att det inte lönade sig "för folket tror 'et inte, och då bryr sig inte faen om 'et heller!" Och sen, tänker jag evangelii kraft är för stor nuförtiden, så det inte går att göra såna där stollastycken.

Det var förresten samme here, som gick ner sig i Ås-nen en vinter och stod levandes i tre månader under isen, innan de fick upp honom. Och han talade om, att han inte hade hört ett dyft mer än när klockorna ringde i Urshults

kyrka. Och så när någon körde över isen,, för då dunkte det så farligt i huvudet på honom. Det värsta han hade, var att freda sig för de store gäddorna, som ville äta upp honom

Ja, jag skulle inte tro't jag heller, om jag inte hade hört så många trovärdiga personer berätta det.

Amal
Mors hnd

Näcksta om
1929

Appt. 13. Söfbergs
2674

Bar. job. Söfbergs
Hänsörin

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Näcksta

Näcksta

Ute i Bleking satte
Näcksta på en sten i en
bäck och spelade fidol. Då
kom Haralds (Harald = en berg
från Ryskholms st., jfr. andra
uppteckningar!) på. "Lilla du
där, lilla jag kommer till-
baka och har varit hemma",
sa han. "Här jag är och lära
dig spela." - Och han gick hem

efter kassan nu sköt på
honon. Då blev det en le-
vande i bäcken, så det
inte var ve'ligt. Nu när
han gick dit nu skulle
likha, hurudant där såg
ut, likhade han en beu-
rangel som efter en stor
häst.

5.
5

2674

UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Näcken.

Jag boade på ett ställe
i Rindhult. Kärningen där
hetta Eva, och det var hon
som ägde stället. Hon var
på Rydsmarken (marknaden
i Ryd, Allmudsryd socken)
och såg karusellgänger för
fjörsta gången. Några dagar
efteråt stod hon och titta-
de ut genom köksdörren

Näcken.

och då fick hon se lika-
dana karusellgungar som
i Ryd nere på gyllet. Det
måste ha varit väcken-
 för vägn annan kunde
det ju inte vara, som
stånde till med karu-
sellgungar mitt ut på
klara vatten.

Vi var några stycken
och fiskade i Rarsjön
vid Rarsmåla. Då fick
vi se mitt på sjön en
liten gubbe sitta och
flyta på två bräder, som
låg en kors. Och att det
inte var någon människa

7.
7

2674

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNEMUSEUM

det kan en ju berripa.
Men vi blev rädda om
sprang vår väg.

8. 8
2674

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Klok.

Klok.

Det var en klok gubbe nere i Sunnerbo, som de kallte för Sandåkra-gubben. Och han kvacksalvade, så Dr. Örn i Älmhult tog länsman med sig --det var kommissarie Robert på den tiden -- och skulle fara ner till gubben.

Och när de kom till i närheten av stället, där han bodde, så var där en stor åker med grann vinterråg. Där vände de in och körde kors och tvärs och färdärvade vart enda dugg. Men bonden, som rådde om åkern, fick syn på dom. Och han ut förstås och skrek på dom: "Va' i helvete tar I er för?" Då fick de upp ögonen och fick se, vad de hade

gjort. Men de fick ge bonden 500 kronor, och så for de
hem igen och brydde sig inte om den kvacksalvaren mer.

10.

10

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

2674

Senaste besöket: att ta landet ifrån vägen

Marla i Långhult
var ute förste maj om mor-
ron för att ta landet ifrån
bonden där. Hon hade ställt
sig i Fädingna (= gödrelhagen)
med sin kärna och stod där
och drog och stekte:

"Alla smör i vinnabytte,
alla smör i vinnabytte"

Så kom Håkan Olson,
bonden på gården, och kring-

en, päck skryck, så hon fick
ligga till sängs. Men hon hade
inte bättre vetu än hon blä-
gade för prästen, och han kom
dit. Håkan talade om precis,
hur det hade gått till, och
det blev kärningen som fick
sko pla pås för den historien.

12

2674

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Allt ha punket ifrån andra. Allt ha punk-
ket ifrån andra

En kätting var
ute förste maj på mossen
i en bäck, som rann ned
norr. Där stod hon med
sin kärna och drog upp och
ner och stred:

"Allt punn i mine bylle,
Allt punn i mine bylle."

I Saksamma kom Jonas
i Bräckeshög gårdens med

14/1

sina bösse, för så kan var
jägare. Han höjde, hur
kärningen skrek och han la
sin henna med bösse öser
benen och svante henna:

"Alla kuke i dina pille,
alla kuke i dina pille"

2674

UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Att skaffa bort myror.

Att skaffa bort
myror.

Jag har hört en historia om en trollgubbe uppe i Torsås socken. Det var hos postmästar'ns far häruppe. De hade så gruvligt ont av myror. De ville bara in i huset och bygga sig en stack i en säng. Och när de väl hade burit ut stacken ena dagen, så den andre var han lika stor igen. Och de visste inte vad ^{de} ~~han~~ skulle ta sig till.

En dag kom det dit en gubbe - en tiggegubbe som de

alltid brukade säga - och de beklagade sig för myrorna.

"Har I lite ost och bröd?", frågade han. Ja, det hade
de. Och de lät honom få en bit ost och bröd, och han tog
ett par myror och la dom mellan osten och brödet. Så tog
han bara alltsammans med sig och gick. Och sen den dagen
såg de aldrig en myra i det huset.

2674

Sagesman:

Peter Johan Söderling,

Häradsbäck,

Härlunda sn.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Uppptecknat av:

Bengt Söderberg.

1929.

2674

Puttetorpa Jösse.

Puttetorpa Jösse.

Han var född av en liten mor och en liten far på en gård, som egentligen heter Jomfruboda men som aldrig nånsin har kallats något annat än Puttetorp. Han var stor som den värste jätte och bålstark. Men beskedlig var han, så de fick göra nästan, vad de ville med honom. Och det var allt väl det, för hade han rört vid en människa, så hade hon gått åt alldeles med detsamma.

En gång var han ute och körde i skogen, men så orkade inte öket, för han hade la ett klenst ök. Men då tog han bå hammeln och stocken, som han hade på och bar dom hem. /Hammel är en kälke, som användes, när stocken släpas ut ur skogen. Bara ena ändan av stocken lägges alltså på kälken, under det att resten av stocken får släpa efter./

2674

En annan gång var det några pojkar, som försökte snärja honom på en marken. Och de hade grova tåg och band honom med, men det var som bindgarn för Jösse. Så han gjorde sig fri och det ledigt.

Far hans skulle lägga stenfot under sin byggning. Och det var ett stort tvåvåningshus, så de började laga i ordning vågor och skulle våga upp huset. "Åh prat", sa Jösse, "det lönar la inte". Och han tog tag i ena knuten

---1919
och lyfte upp hela huset, mår /medan/ far hans la under
stenen.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV 2674
Ja, han var obarmhärtigt stark, och det gick far-
ligt många historier om honom och hans styrka. Men jag
kommer inte ihåg fler nu i rapporten.

Begravning.

De talade om, att när de bär ett lik, så kan en av bärarna få bära så tungt, att han knappt orkar fram, mens de andra inte behöver bära mer än vanligt. Men jag hade aldrig trott på det där. Men när min farmors syster i Knihult begrovs kom jag på andra tankar. Det var en liten torr käring, och jag hade väl orkat bära en 6 - 7 såna. Men jäster ingen, om det hade vatt så långt till som ut till brunnskalet, så hade jag inte rått med att klara mig, så tungt var det. De andra som bar med hade inte känt något ovanligt.

Begravning.

S- Läng?

Småland

Albo

Lerunda

1878. 1929

Nord. Bragt Sörberg
Ber. av Petter John Sörberg

21

2674

LENDERS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Brunnsgubben.

Brunnsgubben.

Brunnsgubben brukade de skrämman barnen för.

De var alltid så förvetna och ville gå och titta ner i
brunnen, och då kunde de ju lätt kulta i, så fördenskull
hittade de på de där historierna om brunnsgubben. Nej
då, inte var det något gammalt folk, som trodde, att det
fanns någon brunnsgubbe inte.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

2674

Herr Peder.

Herr Peder.

Herr Peder.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV 2674

Herr Peder han gånger sig på kammaregolv,
Och han kammar och krusar sitt hår.
Sedan gånger han sig till fostermoder sin
Och frågar, vad död han skall få.

//

"Icke skall du dö på sotasäng din,
Och icke skall du dö uti krig.
Men akta dig väl för böljorna de blå,
Att de icke förkorta ditt liv!"

//

Vi skola bygga skepp utav lättaste kork,
Masten skall vara utav valfiskaben,
Flaggan skall vara av klareste guld
Och vimpeln likaså med.

//

Och när de hade seglat en fyra hundra mil,

Då börjar skeppet till att stå.

2674

Och sjömännen ropade:

"Gud Fader och Guds Son!"

//

Kaptenen han var väl en förståndig man,

Och han talade förståndiga ord:

Låten en guldtärning rinna på stund,

Så att vi få se, vem den störste syndaren är!"

//

Den första guldtärning på taffelbordet rann

Emellan de sjöfarande män.

Ja, lotten föll på Peder, han föll för första gång

Uppå vår älskelige konungason.

//

Den andra guldtärning uppå taffelbordet rann

Emellan de sjöfarande män.

Ja, lotten föll på Peder, han föll för andra gång

Uppå vår älskelige konungason.

2674

//

Den tredje guldtärning uppå taffelbordet rann

Emellan de sjöfarande män.

Ja, lotten föll på Peder, han föll för tredje gång

Uppå vår älskelige konungason.

//

"Eftersom jag den störste syndaren är,

Så bekänner jag nu min synd.

Tre kloster har jag rövat, två kyrkor har bränt,

Två flickor har jag narrat och skändt.

//

Om någon utav eder skulle komma i land

Och min fostermor frågar efter mig,

Så sägen henne, att jag är uti böljorna de blå

Och att jag har det både roligt och gott.

//

2674

Om någon utav eder skulle komma i land

Och min fader frågar efter mig,

Så sägen honom, att jag är uti böljorna de blå

Och att jag har det både roligt och gott.

//

Om någon utav eder skulle komma i land

Och min fästemo frågar efter mig,

Så sägen henne, att jag är uti böljorna de blå

Och att hon får gifta sig."

//

Sen togo de herr Peder uti hans fagra, gula hår,

Och så kastade de honom i sjön.

Allt som Peder börjar sjunka, börjar skeppet till att gå

Och sträva utåt böljorna de blå.

2674

Grötrim.

Det var alltid vanligt förr, att de skulle rimma till gröten, innan de fick börja äta. Det var förstås egentligen bara för julagröten och så vid gillena. Då var det somna som rimmade ~~såxå~~, så de blev så arga så. En bondpojke rimmade på ett slätteröl hos löjtnanten i: "Denna gröten är kokt i en gryta och inte i en ~~skruv~~ skru' /skruv/, ~~jag~~ jag skiter i herren och pissar i hans fru".

Grötrim.

Tjäderjakt.

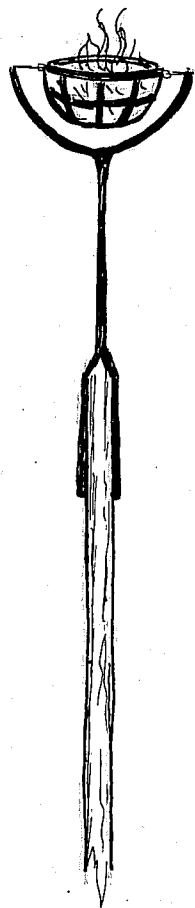
Tjäderjakt.

Förr i tiden sköt gubbarna tjäder vid bloss. Då gick de ut på kvällarna och hade blossena och lysa sig med. Då hade en spann, som var upphängd ~~ix~~ i en slags ställning. / Se figuren! /

2674

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

28b

128
LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

2674

Julen.

I min uppväxt fanns det ingen julgran. Det började
de inte med förrän jag var en 20-25 år.

Julhalm på golvet har inte ~~KALLAR~~ använts så långt
jag minns tillbaka. Men de talade om att de hade förr i ti-
den, ändå längre tillbaka.

De brukade sätta upp takdukar till julen. De var bund-

Julen.

Julgran.

Julhalm.

Takdukar.

na av både vitt och kulört garn, mestadels rött och blått.

Så hängde de upp äpplen i hörnen på takduken. Hade de inga knutna dukar brukade de spika upp lakan istället med äpplen i hörnen.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Sen hade de hängklä'e också bondkäringarna. De var utvävna på vit botten med rött och blått garn i alla möjliga figurer, blommor och djur. De skulle upp till jul. Dom hängde de på väggarna, och på förmögnaställen hade de så många, att de kunde klä hela stora rum.

Hängklä'e.

Fåglanekerna sattes upp i ett klynigt träd, om det fanns något sådant på gårdsplanen, annars fick de sätta dom på en lång stång. De sattes alltid upp på julaftons förmiddag. Ja, det var vanligtvis två stycken. De fick sitta, tills blåsten slet ner dom. Man satte ut dom, för att det skulle va' lite jula-vuret för fåglarna me'. De brukade ta undan ett par granna kärvar till det ändamålet, när de trask.

Fåglaneker

30
30

2674

På eftermiddagen vid 2-tiden eller så, när de blev Dopp i grytan.
tillreds förresten doppade de.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Undär julnatten skulle ljuset brinna hela natten. Då Julnatten.
hällde de en hop med korn i ett tennfat - ett sådant som
de hade till att ha förningarna i - och i den satte de sen
ljusastaken. Det var för eldfarans skull förstås. Kornet
skulle de sen ge åt hönorna på juldagsmorgon. Det var för
att de skulle värpa bra under året.

2674

På julaften skulle de tvätta sig över hela kroppen. Julbad.
Hade de sen något nytt att ta på sig skulle det förstås
på. Men alltid tog de på sig rena kläder.

Inne i stugan på bordet vid fönstret brukade de all- Äpplastake.
tid om julen ha en äpplastake ståendes. Det var bara en fot,
som de hade borrarat in en stake i. I den var i sin tur inbor-
rade vässade pinnar, som de stack äpplena på. Det skulle va'
de allra rödaste och grannaste äpplena, de kunde få tag i,

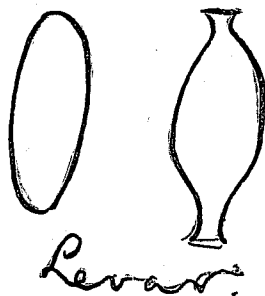
så det blev riktigt vackert, må han tro.

KUNDA UNIVERSITETET
FÖR HÖGSKOLEN I UPPSALA

322.

Julahögar.
Smågrebborna skulle ha varsin kaka och herarna skulle ha
levar.

Julahögar.

2674

Såna fick de av sina föräldrar, sina mostrar och sin
gu'mor och av nabokäringarna. Alla de kakorna, som de fick,
plockade de upp på änden av slagbordet i julahögar. Den som
sen hade den största julahögen var den karigaste. Julahögar-
na fick ligga till faränglada'n, och då var kakorna hårda,
så själve Hin Håle kunde inte äta dom. Till julahögen
hade de tolvhålakringlor också, men jag kan inte reda ut
riktigt, hur de såg ut. Det får han lov fråga något frun-
timmer efter.

Till jul skulle de baka så myckert, attddet räckte till Julbaket.

vårfrutid. De bakade fyra sorters bröd åtminstone. Det var:

1./ Riktig finsikt. Till det hade de mjöl så fint, som det
gick att få det med en hemmasäv.

2674

2./ Vanlig sikt. Till det använde de mjöl så fint, som
det gick att få det med en tagelsäv av
den vanliga sorten.

3./ Vanligt rågbröd. Till det använde s mjölet sådant det
var, när det kom från kvarnen.

4./ Klibbröd. Till det blandade de kli och vanligt
osiktat rågmjöl.

Sen fanns det och annan, som bakade vörtbröd också. Men
det var inte vanligt här på denna trakten egentligen.

Allt brödet stoppades ner i sädesbingarna eller sädes-
kistorna och förvarades där. Dels frös det inte där, och dels
blev det inte så torrt

Till jul bryggde då två sorters öl. De hade ett bryg- Brygd.
gekar med risgrenar i botten och så kornhalm ovanpå det.
Sen slog de bara på mäsken, och så öste de kokhett vatten
på den. När så ölet började bli tunnt, stoppade de och sat-
te tappen i karet. Så slog de på nytt vatten och lät det
stå och dra en tid. Sen tappade ^{de} bara ur det. Men det var
en tunnare och sämre sorts öl, som de kallade sänkbier
eller etterbier.

2674

I den gamla tiden var en också tvungen att själv stö- Ljusstöpning.
pa sina ljus, om en ville ha några. Och till jul ville en
ju ha det lite till mans. I vanliga fall var det inte så
kvistigt, utan då nöjde en sig vanligen med det lyse, som
en fick likasom till skänks från den öppna spisen. Men till
jul fick en lov styra om att en fick lite rejälare lysetyg.
Så ljus stöptes det i varenda stuga, och det var heller ing-
en konst. Först snodde de ihop vekar av bomullsgarn. Så ha-
de en träkärna med varmt vatten i. I den slog de den smälta

talgen, så den flöt ovanpå vattnet. Kärnan ställdes sen i ett annat kärl med vatten, varmt förstås, för att talgen inte skulle svalna så fort. Sen satte de upp vekarna på ~~x~~ spetor och doppade i talgen. Och det höll de på med, tills de fick ljusen lagom tjocka. Konsten i det hela var bara, att få ljusen jämntjocka och fina, men det var käringarna slängda i. Fast inte blev de ändå så fina som köpeljus nu-förtiden, det är klart det. Men de dög på den tiden och skulle väl i nödfall kunna duga än idag, om så erfordrades.

2674

Längre tillbaka i tiden fick de själva ha med sig både ljus och ~~stake~~ ljusastake till kyrkan om julottan. Då hade de ljusastakar, som kunde skruvas isär, så att de blev som en annan dosa, så de va' behändiga till att bära i lomman.

Julaftonens kvällsvard.

Till kvällsmat på julafton fick de huvudsakligen

Julaftonens
kvällsvard.

kokt sovel, fläsk och korv och så lutfisk och sist gröt.

Maten, som sattes på bordet julafton, fick inte tas bort

förrän tredjedag jul. I allmänhet var det risgrynsgröt de hade till julagröten, men på ställen, där de inte hade så god råd kokte de den av korngryn. Innan de fick äta något av gröten skulle de rimma på gröten. Kaffe fick de nästan bara vid julen på den tiden. /

Tydor.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Min mor berättade, att de skulle ta ett rågax, när de bakade julbrödet, för var medlem av familjen. Dom satte de ner i varsin brödkaka, innan de sattes in ugnen. Brann axet av inne i ugnen, så betydde det, att den familjemedlem, som det axet föreställde skulle dö under året. Hennes fars ax brann av inne i ugnen och stöp omkull, och han söp sig full under vintern och frös ihjäl ute i markerna. Men om axet hade något att betyda för det, det visste varken gumman eller jag, för hon var inte vidskeplig.

Julaftonskvällen.

På julafton skulle det läsas och sjungas,

36.

36

2674

Tydor.

Julaftons-
kvällen.

37.
3

sen de hade ätit, om det var någon ordning i huset. Det var merendels pappan i huset men ibland någon av barnen, som förde ordet. De läste eller sjöng - om de hade sånggåva - några julsalmer och så läste de då julevangeliet och något annat kapitel ur Bibeln.

2674

Sen skulle de lägga sig så tidigt som möjligt, så de kunde komma upp tids nog till julottan morgon därpå.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Juldagen.

Juldagen.

Innan de for till kyrkan på morgon, fick de äta av den mat som stod på bordet från gårdagen. När de for till julottan på hade bloss eller "tonna", som de kallades här på orten, och lyste sig med. Dom gjorde de förstås också själva. De spingade spjälor av furu 3-4 alnar långa. Dom band de ihop, så de fick "tonna", som var 7-8 alnar långa. Dom bar de sen på axeln. Bloss användes endast vid julottan. Och så, när gubbarna skulle ut och skjuta tjäder om kvällarna. Men de såg inte ut på samma sätt. /Se på annat ställe i samlingen under rubriken tjäderjakt!/

.....

Småland
Julbo tid vintern 1929
Härlandssön

Ant. Bengt Johansson
Ber. v. Fella Joh. Ed. Johansson
Lund

38

Men det blev nog på de flesta ställen inte så värst mycket sovit under julnatten, så de flesta gick nog och va' lite' smått sömniga hela juladan. Men en fick på inga villkor sova om juladan, för då blev en tung hela året. Om det var vackra isar, skulle de ut och roa sig på dom. De satte upp snurrer, som vi kallade dom här på orten - slängkalkar är väl det rätta namnet annars - och dom hade de och roa sig med. Men det dög inte att gå innanför dörra' hos sina grannar en gång på juladan. Det passade sig inte alls. Om de g hade något särskilt för sig med dom som gjorde det, det har jag aldrig hört talas om. Men det var nog ingen som försökte sig på det, tänker jag.

2674

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Ja, det var sant, det glömde jag tala om, när vi talade om julottan. Jo, efter julottan skulle de köra i kapp hem, för det var förnämst att kunna komma först hem den dan.

Annandagen.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

--- 39/39
Annandagen.

Då hade något för sig, som kalltes Staffansotte.

Då skulle de kampas upp om morgonen och möka i varandras lagårdar. Det var för att visa dom i den gården de kom till, att de låg för länge om morgnarna där. Men de skulle smyga, så att de inte fick veta, vad det hade varit för ena. Var de ovänner, ställde de i oordning, slängde möget i baljorna och vände upp och ner på alltihopa. Fick de tag i dom, som hade vatt där och mökat, så blev de bjudna på mat och brännvin.

2674

2674

Farängladagen.

Farängladagen.

På farängladagen, som var dagen efter trettondedagen, skulle all prydnad, som de haft uppe över julen, ner. Den dagen fick de inte ~~äka~~ oka några oxar, inte lägga ~~enxelex~~ en sele på någon häst, inte hugga med yxa och inte spinna.

Smeland
H. Mbo
Sm. Hålanda
juni 1929

UNIVERSITETS
BOKHÅLLNING

41
2674
Påskveckan

Påskveckan.

Påskveckan.

Dagarna i den veckan brukade de räkna upp så:

"Svarte måndag, vite tisdag, dymmel onsdag, skära torsdag,
långa fredag och påska lördag".

På dymmelonsdag skulle de skjuta alla påskakäringar,
som for till Blåkulla den kvällen. Och gu' va' de skjöt
om den kvällen!

2674

Väderleksmärken.

På solståndsdagarna ~~ter~~ tre dar före jul, tog de märke på väderleken. Då tog de sä'atecknen genom rimfrost och svallis, men jag kan inte utreda't ordentligt.

Väderleksmärken.

En bonde uppe i Knihult brukade förresten säga, att han bara hade ett enda korntecken, men det var så mycket sällsyntare. Det korntecknet var, där dyngvagnen stannar, för där växer inget korn, la han till.

Maland
Altho
Maland
Sä'a-tecken.

Myt. Börbling
En. s. 43
Sä'a-tecken.

Veckoräkningen börjar den 6 april och så räknar en baklänges i tretton veckor med början på den trettonde och så vidare ^{den} ~~en~~ tolfte, den elfte, den tionde.

acc. m. 2674

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Kornet skulle sås i ~~s~~ätte och femte veckan.

Potatis skulle de sätta i tionde och nionde veckan.

I femte veckan leker braxen.

Regnar det Tröjemåla söndag /Heliga Trefaldighets dag/ ska linet sås högt, och är det torrt väder den dagen, ska de så det på låglänt mark,

2674

Värdleksmärke.

Requar det Tröjmåla
Söndag (= Trefaldighetsönda-
gen), requar det i sju
Söndagar.

Värdleksmärke

S-Weig

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

4/5
45

2674

Tranedan.

Tranedan.

Nej, tranedan har jag aldrig hört talas om. Det
talade de aldrig om här på orten.

2

R.f.
46

2674

Sju'are - lador.

Sju'are - lador.

De fick fara landsvägarna långa vägar förr, och då hade de så'na där sju'arelador de kallade, där folk kunde ta in och sätta in sina hästar, om det var lett väder. Det stod en sådan nere i Ålshults skog. Och där körde de in matjord, och när det sen blev spillning i den, så körde de ut jorden igen och kokade ur den, så det blev salpeter av det.

Den här sju'a'reladan i Ålshults skog var ju till

"bys bästa". Men det fanns också bönder, som hade egna
sju'arelador.

STATS-ARKIVET
FÖR NORDEN

2674

47
47